

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Campbell_John_W-Sebevrazda.pdb

PDB Name: J.W.Campbell-Sebevrazda
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2008
Modification Date: 14.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN W. CAMPBELL, Jr.

SEBEVRAŽDA

Slunce podobné rudé kouli pozvolna zapadalo a klesalo k velké dlážděné ulici směřující od východu na západ. Jeho šikmé paprsky dopadaly na městské věže a zlatily je posledním pozdravem dne. Vše bylo zahaleno do majestátného ticha, které se tíživě snášelo na tři muže stojící na řídkém trávníku kruhového centrálního náměstí. Široké ulice, rozbíhající se do dvanácti různých směrů, se podobaly kaňonům, prodírajícím se umělými skalními stěnami, které tvořily stopatrové budovy, tyčící se do výše tří sta metrů. Ulicemi nepřetržitě vanul mírný větřík, věstící blízkost soumraku.

Ben Young, jemuž nečinné postávání na jednom místě bylo proti mysli, pohlédl na své druhy.

"Je divné, že si nás dosud nikdo nevšiml," řekl hlasem, v němž bylo znát potlačovanou úzkost.

"Včera večer se tu ještě svítilo," potřásl nechápavě hlavou Hall. "Město přece nemůže být opuštěné! Zprvu mne napadlo, že zdejší obyvatelé jsou noční tvorové, ale jak vidím, ani večer se nic nezměnilo. Přitom musí být podobní lidem, soudě podle tvaru domů, vchodů i oken. Také parky, pomníky a umělecké stavby by klidně mohly být v kterémkoli pozemském městě. Zřejmě se nacházíme v městě, které bylo opuštěno, stejně jako jsou na Zemi bývalé přibytky horníků kolem vyčerpaných dolů. Jenže zde jde o moderní, miliónové město!"

"Půjdeme raději dál," navrhl Young. "Musíme zjistit, co se stalo se zdejšími obyvateli, protože takové město se jen tak pro nic za nic neopouští. Urazili jsme dvacet sedm světelných let a strávili v kosmické lodi tři roky, než jsme se sem dostali, a nemůžeme se vrátit s konstatováním, že pět planet této sluneční soustavy je mrtvých a že jen tato šestá je obyvatelná a také obývaná. Každý se nás zeptá na její obyvatele a co odpovíme? Nenašli jsme sebemenší stopy po kosmodromech nebo prostředcích, pomocí nichž by mohli emigrovat na jiné hvězdné soustavy, protože planety slunce kromě této jsou mrtvé!"

Ohlédl se po kosmické lodi tvaru koule a průměru jednoho sta metrů, která jim umožnila překonat nepředstavitelné dálky mezihvězdného prostoru a která stála téměř na dosah nad jejich hlavami.

Slunce rychle klesalo k obzoru. Jeho paprsky osvětlovaly pouze horní patra budov a vše níže se halilo do houstnoucího šera. Stíny se stále prodlužovaly a pomalu se blížily ke skupině mužů jako němá, ale tím působivější hrozba.

Ross potřásl hlavou.

"Musí v tom být něco nepřírozeného! Vesnice nebo město v blízkosti opuštěného dolu se dá vysvětlit, ale velkoměsto rozkládající se v kruhu o obvodu sto kilometrů nelze přece opustit ze dne na den. Ani epidemie by nemohla vyhnat veškeré obyvatelstvo - muže, ženy a děti - všechny do jednoho. Pro takový případ jistě musely být k dispozici sanitární služby, které by i tu nejkritičtější situaci musely zvládnout. Zdá se, že stojíme před mimořádně znepokojující záhadou." Stíny, které se k nim přibližovaly, je nakonec obklopiley. Poslední paprsky slunce pozlátily vrcholky nejvyšších domů a zmizely. Město se ponořilo do tmy a s jejím příchodem se zdálo, jakoby na jejich vlnách přicházely záhadné noční zvuky, nesoucí jakési podivné poselství.

Young se prudce otočil, neboť na zdech za nimi se objevilo slabé modravé světlo. Oba jeho druhy, vylekáni jeho prudkým pohybem, se s rukama na pažbách pistolí rozhlíželi na všechny strany. Pak se ale jejich pohledy soustředily na zelenavém obelisku uprostřed náměstí, který se náhle prudce rozzářil oslnivým světlem, šířícím se rychle na všechny strany. Stíny ustoupily do zákoutí ulic, kde ostře kontrastovaly s ozářenými částmi budov.

Ozval se zvláštní zvuk. Záře vycházející z obelisku se změnila v planoucí meč, který prorazil oblohu posetou hvězdami neznámých konstelací. Současně bylo slyšet zvláštní hučení, odrážející se od ponurých obrysů budov jako záhadná melodie. Jakoby řízen určitým rytmem zvuk stoupal, klesal a znovu stoupal, až posléze přešel do směsi plačtivých tónů a zmlkl. V témže okamžiku se v tisíci městských ulicích objevily miliony světél veřejného osvětlení a zahnalý poslední zbytky stínů, dosud se skrývajících v temných zákoutích.

Noc vytvořila z vysokých budov jakési jehly, jejichž konce splývaly s černí hvězdnatou oblohou. Pouze jejich nižší patra byla ozářena veřejným osvětlením a okna, podobající se osleplým očím, hladově do sebe vpíjela tento zdroj jasu. Horní patra tonula ve tmě, kterou nebyl s to rozptýlit ani tak mocný a záhadný osvětlovací systém.

"Zdá se, že vše je automatizováno," poznamenal Ben Young. "Osvětlení se samo zapojí, jakmile nastane tma. To vysvětluje záři, kterou jsme viděli včera večer, když jsme se blížili k planetě, takže na její východní straně musí existovat

podobný systém. Přitom ale obyvatelé zmizeli, a to v naprostém klidu, beze spěchu. Svá vozidla řádně zaparkovali, a vůbec všechno po sobě zanechali v naprostém pořádku, a tak se ptám - proč?"

Ross neurčitě přikývl. "Také se mi to nezdá. To ticho a temnota mne znervózňují a domy mi připadají jako netvoři, chystající se na nás vrhnout. Možná, že je to důsledek našeho nervového vypětí a subjektivních představ, protože přicházíme ze zcela jiného světa a ocitli jsme se nečekaně před tajemstvím doslova kosmických rozměrů."

"Bytosti, které toto město postavily a pak je náhle opustily, musely mít k tomuto nepochopitelnému jednání nějaký důvod. Přitom nevidíme žádné stopy po nějakém neštěstí, pohromě, nebo i invazi. Musíme zjistit, proč se tak stalo, ale příznám se, že teď v noci se mi nechce po této záhadě pátrat. Bylo by možná lépe prozkoumat některé z měst na osvětlené straně planety."

Young zavrtěl hlavou. "Jsem přesvědčen, že pouze toto město je opuštěno, takže musíme pátrat zde. Nesmíme podléhat vrozenému instinktu strachu z temnoty a ze všeho, co nechápeme. Proto navrhuji, abychom prozkoumali právě toto město, vnikli do jeho domů a učinili si představu o bytostech, které je obývaly. Možná, že vysvětlení záhady je zcela prosté. Co když se jedná o migrující rasu, něco na způsob některých našich druhů ptáků? Třeba se podle určitých zákonů stěhují z jednoho města do druhého!"

Ross nesouhlasil. "Dobře víš, že migrující bytosti by nikdy nemohly vytvořit civilizaci schopnou vystavět budovy tři sta metrů vysoké, nemluvě o vnitřní organizaci a veřejných službách. A vůbec, Halle, co soudíš o jejich písmu? Podle mého názoru - ale lingvista jsi ty!"

"Soudě podle nápisů," řekl Hall opatrně, "řekl bych, že se jedná o ideografické písmo, něco na způsob egyptského nebo čínského, kde písmena, ale i pojmy jsou odvozeny z obrazů. Je to něco jako rébus, jehož řešení je známé a má obecnou platnost. Ovšem nikoli pro nás, takže nebude lehké proniknout do tajemství jejich písma a tím i řeči."

"Takže čím dříve začneme s metodickým průzkumem, tím lépe," řekl Ross. "Můžeme jít třeba touto širokou třídou, až někde na předměstí najdeme vhodný obytný dům. Zde v centru je vše příliš neosobní a o konkrétním životě bychom se toho asi mnoho nedozvěděli."

Mezitím se zcela setmělo. Tma jakoby se snažila utlumit zář pouličních světel a svým temným pláštěm zakrýt to, co se možná skrývalo v horních patrech obrovských domů.

Všude panovalo naprosté ticho, neboť večerní větřík ustal. Nade vším vládla noc a jen jasné oči myriád hvězd probleskovaly bezměsíčnou oblohou a shlížely na tuto němou planetu, aniž by ji viděly.

Muži stáli bez hnutí, až Ross jako první se vymanil ze sevření tíživého ticha.

"Tak už konečně pojďme. Tohle ticho mi začíná drásat nervy!" Jeho hlas se zvláštním způsobem odrazil od osleplých zdí. Otočil se a kráčel ke vstupu do kosmické lodi, která je v nepatrné výšce sledovala jako věrný pes. V nepřirozeném tichu se zvuk jeho kroků rozléhal jako klapot dřeváků, přestože měl na nohou obuv s gumovou podešví. Oba ostatní ho následovali.

Kosmická loď, podobná mlčenlivému fantomu, se zvedla na antigravitačním poli a neslyšně klouzala nad širokou ulicí. Její reflektory vrhaly před sebe oslňující jas a mrtvé město defilovalo po obou stranách její trasy. Záře reflektorů se odrážela od vysokých budov s tisíci výkladními skříněmi plnými zboží a výrobků podivných tvarů a neznámého určení.

"Veškerý svůj majetek a bohatství nechali tady," poznamenal zamyšleně Young. Ross mlčky přikývl. Seděl před přístrojovou deskou a jeho sedé oči hleděly přímo před sebe. Hallův vyzábělý obličej vyjadřoval neklid a napětí.

Čím více se vzdalovali od středu města, tím byly budovy nižší, až se změnily v nízké, ale rozlehlé domy. Kosmická loď, schopná dosáhnout desetinásobné rychlosti světla, se nyní doslova plazila nad středem ulice, kde po několika kilometrech se objevily obytné budovy nanejvýš pětipatrové, oddělené od ulice širokými trávníky s košatými stromy. Kosmická loď se zastavila. Zvuk motorů a vítr vyvolaný jejím pohybem ustal a cestovatelé se znovu ocitli v zajetí zvláštního ticha charakteristického pro toto město, kde nebylo slyšet ptáky ani bzučení hmyzu.

Ross povstal a kovová podlaha zaduněla pod nárazem jeho nohou. "Halle, vezmi fotoaparát. Musí přece existovat nějaké indicie ke vzniku této situace, a ty musíme dokumentovat!"

Bylo dobré slyšet jeho hlas, který konečně zlomil kouzlo neblahého ticha, i když zkreslován rozlehlostí ulice zněl stejně podivně, jako bylo podivné vše, co je obklopovalo.

Zamířili k nejbližšímu domu, kde místo dveří byla zdobená mříž a za ní chodba vedoucí do otevřeného patia, do něhož ústilo asi deset dalších průchodů. Uprostřed patia byl bazén, v jehož nehybné vodě se zrcadlil odlesk hvězd. Hladkou hladinu rušily jen pavučinové stonky jakési vodní rostliny, jejíž miniaturní květy se v záři atomových svítilen rudě leskly.

Kolem celého patia byl obytný dům, jehož tři patra byla stupňovitě uspořádána. Každé patro mělo svou terasu se zábradlím, z níž vedly vchody k jednotlivým bytům. Stěny byly obloženy zbleděmodrého plastiku neznámého typu a bazén v patiu byl obložen stejným materiálem. Jednotlivá patra byla vzájemně propojena točitými schodišti.

"Ti lidé měli skutečně dokonalý smysl pro estetiku a pohodlí," řekl uznale Ross. "Po třech letech strávených v naší kovové kouli si zde připadám jako v ráji! Tím méně ale chápu, proč opustili tak ideální příbytky a navíc je zanechali v tak dokonalém stavu."

"Halle, pokus se otevřít ty první dveře," navrhl praktický Young. "Já si vezmu na starost zadní a Ross ty prostřední!" Ross otočil zlaceným dveřním knoflíkem a ke svému údivu zjistil, že dveře nebyly zamčené. Ihned přivolal své druhy. Nábytek v bytě se nijak nelišil od pozemského typu. Elegantně prohýbané rámy křesel z lesklého kovu připomínaly hliníkovou bronz a jejich polštářování bylo potaženo měkkou modrobílou látkou. Divan stojící v rohu byl ze stejného materiálu a tmavorůžové leštěné dřevo velkého sekretáře přímo zářilo ve světle jejich svítilen. Naprosté ticho ještě zvýrazňovalo tragickou opuštěnost tak lidsky dojemného příbytku.

Zdálo se, že místnost byla opuštěna teprve nedávno. Na psacím stole ležel ještě útržek papíru a několik listů připomínajících tenký nažloutlý pergamen, jakož i různé věci, zřejmě psací potřeby. Hall přistoupil ke stolu a sehnul se

nad papírem. Byl popsán několika řádky zvláštního zakulaceného písma běžícího zprava doleva s různými tečkami, čárkami a vlnovkami, takže se dosti podobalo arabskému. Hall, který znal řadu pozemských jazyků, však prohlásil, že nemá spojitost s žádným pozemským písmem.

Pečlivě prohledali celý pokoj a nakonec objevili noviny, zapadlé za malým stolem. Byly psány stejným písmem, ale zarazilo je, že celá první stránka měla nápadnou úpravu s výraznými titulky, takže musela být věnována něčemu mimořádně důležitému. Že by zde byl klíč k tajemství, které hledali?

"Jsem si jist, že tyto ideogramy by nám odhalily pravdu, jen je umět přečíst," řekl Hall. "To ale bohužel nedokážeme. Odešli a nenapadlo je, že by někdo mohl navštívit jejich opuštěné město. Žili na jediné obyvatelné planetě tohoto slunečního systému a nemohli předpokládat, že by se nějakým inteligentním bytostem podařilo překonat nekonečný mezihvězdný prostor."

"Zde jsou ještě jedny dveře," poznamenal Young. Ross je opatrně otevřel a posvítil do místnosti. Náhle strnul a jen s nesmírnou námahou se přinutil ke klidu. Pak zavřel oči a zvedl hlavu, jakoby nemohl snést pohled na to, co bylo uvnitř. "Zdejší obyvatelé byli opravdu podobni lidem," řekl bezbarvým hlasem. "Nebýt jejich bleděmodrých vlasů, člověk by měl dojem, že je na Zemi." Otočil se ke svým druhům a jeho hlas neměl daleko k hysterii. "Oni neodešli! Všichni jsou zde kolem nás - všech deset milionů obyvatel tohoto města, kteří tolik milovali život a jeho krásu!"

Pomalů, tiše a jakoby proti své vůli Hall a Young přistoupili ke dveřím a přes Rossovo rameno nahlédli dovnitř. U zadní stěny malého pokoje - zřejmě ložnice - stála široká postel. Na ní spočívala dvě těla, a to tak přirozeně, jakoby s příchodem noci ulehla k pravidelnému spánku. Jedním z nich byla žena, podle pozemských měřítek asi dvacetiletá. Na její jemné, krásné, ale nehybné tváři byl vryt výraz nekonečného smutku, jemuž smrt vtiskla pečeť věčnosti. Pod zavřenými víčky bylo vidět stopy zaschlých slz. Její druh ležel vedle ní a něžně ji objímal kolem ramen. Vše budilo dojem, jakoby usnuli před několika hodinami, nebýt zplihlých přikrývek a silné vrstvy prachu, která pokrývala vše v tomto osudovém pokoji.

Na loži vedle mrtvé ženy se cosi zalesklo rubínovým třpytem, něco, co ve chvíli smrti upustila z tuhnoucí ruky. Ross, jakoby se bál, že oba spáče vzbudí, přiblížil se po špičkách k loži a předmět zvedl. Byla to malá, krásně tvarovaná lahvička z rubínového broušeného skla s nálepkou, na níž byly vytištěny ony známé idiogramy. Poslední řádka nápisu byla zvlášť zvýrazněna, a sice tak, že nebylo pochyb co znamená - Pozor! Nebezpečí! Smrt! - Lahvička byla ještě asi z třetiny plná.

Všichni tři muži, oťfesení pohledem na hrůznou tragédii, vycouvali pozpátku z pokoje na terasu, nad níž zářily jasné hvězdy. Young zvedl ruku a ukázal na souhvězdí, které se nacházelo nad vysokou věží jakési vzdálené budovy. Mělo zvláštní tvar, připomínající při troše fantazie rozšklebenou tvář ďábla, jehož oči tvořily dvě hvězdy, jedna jasná a druhá o něco méně. A právě ta méně jasná bylo jejich Slunce, vzdálené dvacet sedm světelných let.

Ross pokýval hlavou. "Tři roky," řekl ponurým hlasem, "nám trvalo, než jsme se sem dostali, a takové je naše uvítání. Ale nechme sentimentality a podívejme se do dalšího bytu!"

Hall přistoupil k vedlejšímu dveřím, otevřel je a následován svými druhy, vstoupil dovnitř. Na lenošce spočíval asi desetiletý chlapec. Ross na něho zběžně pohlédl, zarazil se, ale pak vyzval své druhy, aby se nezdržovali a šli dál, takže na rozdíl od Rosse si nevšimli, že ve spánku dítěte zeje černý otvor.

Dveře sousedního pokoje byly otevřené, a když muži vstoupili, strnuli hrůzou. V křesle seděla zhroutčeně mladá žena držíc na klíně asi dvouleté děvčátko. Žena a dítě měly prostřelené hlavy stejně tak, jako chlapec v předpokoji.

Hall se nad nimi sklonil, neboť si všiml něčeho zvláštního. Na hrdle matky i dítěte byly vidět jakési vpichy, jejichž okolí bylo bezbarvé, téměř bílé.

V sousedním pokoji ležela mrtvola muže, jehož rty byly zkřiveny do smrtelného úšklebku, odhalujícího zařáté zuby.

Rukou si přidržoval druhou paži oteklou do obludných rozměrů.

"Muž zabil svou rodinu, a pak do jejich těl vpíchl jakýsi konzervační přípravek, který současně musel být prudce jedovatý," řekl tiše Young. "Sám se ovšem zabít nemohl, takže po vpichu musel zemřít v hrozných bolestech. Na rozdíl od obyvatel sousedního bytu asi neměl k dispozici jed v oné rubínové lahvičce, který zřejmě působil okamžitě a současně tělo konzervoval. Myslím, že je zbytečné pátrat dále," pokračoval chvějícím se hlasem. "Je zřejmé, že obyvatelé tohoto města se vydali ke hvězdám jedinou cestou, kterou znali."

"Ale proč, proč?" vyrazil ze sebe zoufale Ross. "Nic nenaznačuje, že byli v nějakém nebezpečí, ba právě naopak, tak co je, k čertu, přinutilo k takovému zoufalému gestu? Válka s nějakou mocností této planety? Nebo pouhý strach z hrozícího konfliktu? Navíc nikde známky po nějaké panice. Invaze z jiné planety této soustavy nepřipadá v úvahu, protože dvě z nich jsou spálené, jedna je pouhou hromadou mrtvého kamení a dvě zbylé jsou prakticky kusy ledu. Z jejich planetární soustavy je tedy nemohlo nic ohrozit!"

"Ale co když existuje ve vesmíru nějaká nomádská rasa, něco jako otrokáři v kosmickém měřítku?" namítl Young. "Ale to je zřejmě nesmysl," pokračoval, "tito lidé, kteří dosáhli tak vysokého stupně vývoje, by přece nespáchali sebevraždu, aniž by předtím nebojovali ze všech sil. Ale žádné známky boje nejsou nikde patrné. Navíc tyto lidé museli znát tajemství atomové energie, protože městská energetická centra fungují stále, přestože ke katastrofě muselo dojít možná před staletími."

"Z čeho soudíš, že se to stalo tak dávno," zeptal se udiveně Hall.

"Uvažuj. Není zde ani zvuk, ani pohyb. Planeta je bez mraků a teplota konstantní. Nejsou zde ani zvířata, ani hmyz, tráva i stromy rostou bez zásahu lidské ruky a stromy, které vyrostly naprosto neorganizovaně jsou mnohde nesmírně staré. Vzduch je čistý, takže vrstva prachu se musela usazovat nesmírně pomalu. Ale jedna věc mnearáží. Za tak dlouhou dobu by mrtvolý musely být zpráchnivělé, přesto ale vyhlíží, jakoby zemřely včera. Jistě je to v důsledku konzervačního prostředku, ale proboha, jaký to mělo smysl?" Young se pomalu rozhlédl kolem sebe. Jeho tvář, vybledlá v průběhu třech let strávených mimo dosah životodárného slunce, se v záři atomových svítlen zdála být ještě

bledší.

Ross se zamyslel.

"Z toho všeho vyplývá, že nebezpečí, které je ohrožovalo, muselo přijít z oblastí mimo jejich sluneční soustavu. Nezanechalo žádných stop, takže zřejmě jde o jakýsi nebezpečný jev, který putuje od hvězdy ke hvězdě a rozsévá zkázu. Možná, že jednou dospěje až k Zemi a kdo ví, co se tam právě teď děje. Nezapomeňte, že se tam vrátíme až za tři roky!" V duchu si představoval mrtvá pozemská města, jejichž ruinami se prohání pouze vítr...

"Ne!" zvolal Young zděšeně. "Raději odsud okamžitě odjedme!"

"Jistě, ale nejprve si prohlédneme ostatní města," řekl Ross po chvíli přemýšlení. "Musíme se totiž přesvědčit, že jde o celoplanetární jev. Kromě toho je možné, že tam mluví jiným jazykem a tamější písmo by nám mohlo poskytnout nějaké záchytné body pro jeho rozluštění. Třeba najdeme něco jako učebnice pro návštěvníky z jiných oblastí, kde se mluví odlišně. Nejlepší by bylo najít školní učebnice. Děti se přece musí učit svou mateřštinu."

"Pokud by písmo bylo fonetické, pak dětská abeceda by nám mohla být užitečná," poznamenal Hall. "Je-li však ideografické, nebude nám to asi mnoho platné. Ideogram je totiž něco jako rébus - jakási symbolická hádanka - jejíž smysl je obecně dohodnut. Přitom však původní vztah k věci nebo ději, z něhož byl ideogram odvozen, byl dávno zapomenut, takže se nyní může vztahovat na něco zcela odlišného, zejména pokud jde o moderní pojmy. Ale v každém případě souhlasím, abychom navštívili také jiná města. Nevěřím, že bychom tam našli někoho na živu, ale v případě, že by tamější obyvatelé používali fonetické písmo a nalezneme-li dětské knihy, je naděje, že bychom se mohli alespoň zčásti naučit jejich jazyku."

Kosmická loď se vydala na cestu a letěla nad krajinou, tonoucí v neproniknutelné temnotě. Teprve když se přiblížila k čáře horizontu, začala noc pozvolna ustupovat před náznakem denního světla.

Konečně se objevilo zapadající slunce. Letěli nad rozsáhlým údolím, které bylo zčásti ještě ve tmě, ale slunce již ozařovalo jeho východní okraj. Kosmická loď je přeletěla a přistála u soutoku dvou řek, kde se rozkládalo velké město. Nacházeli se v jakémsi centrálním parku, kde košaté stromy obklopovaly malý potůček, napájící jezírko v jeho středu. Nebylo nikoho, kdo by se staral o ozdobné květiny, které zdivočely a rozplemenily se po celém okolí.

Tentokrát park nebyl obklopen tři sta metrů vysokými domy jako v městě, které právě opustili. Stavby byly budovány spíše do šířky a na jejich přední straně bylo sloupopradí z různobarevného kamene. Zdi budov byly z průhledných cihel, takže do jejich nitra vnikaly sluneční paprsky, které pak procházely do domů stojících naproti. Zdálo se, že vše je osvětlováno zevnitř.

Když muži vystoupili, zůstali jako přimrazení. Na rozdíl od předchozího města, kde na ulicích vládl naprostý pořádek, zde se porůznu válely postavy, jakoby odpočívaly. Z jejich oděvu zbyly sotva cáry, avšak jejich těla byla svěží, takže se zdálo, že zemřela před několika hodinami.

Před Youngem ležely čtyři mrtvoly nedaleko stromu, jehož větve se nad nimi skláněly a částečně zakrývaly tento hrůzný pohled. Dvě z nich patřily staršímu muži a ženě, druhý pár byl podstatně mladší. Mladíkova hlava byla opřena o dívčina kolena a vedle nich ležela již známá rubínová lahvička se zelenou vinětou. Hall sledován svými druhy je opatrně obešel a všichni zamířili k budovám, stojícím na okraji parku.

"Zřejmě to budou nějaké úřadovny," poznamenal Ross. "Možná, že tam nalezneme něco, co nám objasní tuto tragédii. Jak je vidět, lidé na této planetě se sice otrávil stejným způsobem, ale v tomto městě tak učinili veřejně, řekl bych přímo impulsivně. Podívejte se jen na ten nepořádek kolem, na ta neuspořádaně parkující auta. To znamená, že jejich psychologie byla zcela odlišná od lidí, kteří žili v onom velkém městě, takže je zcela možné, že i jejich jazyk a písmo mohou být odlišné a také možná srozumitelnější."

Vchody do budov byly otevřené. Všude ležela vrstva prachu, nejvíce uvnitř budovy, kam nemohl vítr. V dlouhé chodbě obložené bílým kamenem se před řadou dveří nacházela velká černá deska chráněná průhlednou hmotou, na níž byly údaje psané stejným okrouhlým písmem, s nímž se již setkali ve velkém městě.

"Stále stejná řeč," povzdechl si Hall. "Učiňme ještě jeden pokus, třeba na druhé polokouli!"

Jako na povel se všichni tři otočili a pomalu se vraceli k lodi, víříce svými kroky hustý koberec prachu. Krátce nato se kosmická loď zvedla a letíc nad atmosférickou vrstvou planety, zamířila na její opačnou polokouli. Vznášeli se nad mělkými vnitrozemskými moři nebo spíše obrovskými jezery a občas zahlédli fosforeskující opary nad městy, které svědčily o tom, že veřejné osvětlení funguje, i když jejich obyvatelé již dávno zmizeli.

"Nacházíme se v mírném zeměpisném pásmu," konstatoval Ross. "Bude lépe, když zamíříme do tropů, protože existují-li na této planetě dvě různé rasy, pak tu druhou najdeme právě zde. Různé životní podmínky jsou totiž předpokladem pro rasovou diferenciaci. Možná, že tam najdeme něco konkrétního."

Obletěli planetu a spatřili opět slunce. Místo fádni zeleně mírného pásma se objevily bujné a zářivé barvy tropické přírody a kosmická loď začala pomalu sestupovat.

Přistáli uprostřed ruin velkého města obklopeného džunglí, která je pozvolna pohlcovala. Mezi zborcenými zdmi ležely mrtvoly obyvatel, kteří je postavili a ani ve smrti neopustili. Dlažba z umělé hmoty se bortila pod náporu kořenů obrovských stromů, tyčících se do stametrových výšek. Na rozdíl od měst, které navštívili, nevládlo zde hrobové ticho, ale téměř ohlušující šum, vydávaný miliony a miliony listů okolního pralesa.

Hall ukázal mlčky na zbytky zdi, původně vystavěné z průhledných cihel, jejichž střepy pokrývaly půdu a odhalovaly tak kovovou nosnou konstrukci celé budovy.

Mezi střepy se válely hromady zbytků knih, vybledlých prudkým tropickým sluncem. "Stále to stejné písmo," poznamenal znechuceně, "ale nikde nic, co by nám posloužilo jako ‚rosettská deska*‘", takže se asi nikdy nedozvíme, proč rodiče zabili své děti a pak spáchali sebevraždu. Zoufal bych si při pomýšlení, že tu leží tisíce dokumentů, z nichž by bylo možno sestavit kroniku všech událostí, které se zde staly."

Ross přikývl. "Ještě bych dodal, že stejně záhadný je důvod, proč věnovali tak zoufalou péči konzervaci mrtvol."

Vzpomeňte si na otce, který vstříkl do mrtvých těl svých drahých konzervační tekutinu, a sám ji použil dokonce ještě zaživa, přestože musel vědět, že zemře za strašných bolestí!"

"Tomu skutečně nerozumím," řekl Hall. "Možná, že se jedná o nějaký náboženský rituál, spočívající na víře v budoucí znovuzrození nebo převtělení..." Rozhlédl se kolem sebe. "Podívejte se, všude jen mrtvol, ale ani jediná kostra!"

"Faktem zůstává," řekl Ross zamyšleně, "že se všichni zabili, ale je záhada, proč tak vysoce kulturní rasa se nezbavila přežitků atavistického fetišismu, jako je balzamování mrtvol. Musí tady být jiné vysvětlení a čím déle ho hledáme, tím více mě mrazí v zádech."

Hall se znovu rozhlédl a otřásl se. "Nejlépe bude, když hned odletíme, protože celé zdejší ovzduší nám zřejmě ničí nervy. Až si odpočineme, budeme možná vidět věci z jiného zorného úhlu - i když o tom pochybuji. Dříve než dojdeme k nějakému závěru, bude nutno vyhodnotit všechno, co jsme na této umrlčí planetě sebrali - vzorky půdy, vody, ovzduší a spoustu snímků - a to nám bude trvat nejméně tři měsíce. Tak na co, k čertu, ještě čekáme?"

Loď vzlétla do kosmického prostoru a planeta mrtvých se svým strašným tajemstvím pozvolna ztrácela v dál. Young s Hallem seděli v řídicí kabině vedle Rosse a se zájmem sledovali, jak jeho ruce přebíhají po páčkách přístrojové desky. Po chvíli se Hall zvedl a s poznámkou, že má hlad, vyšel z řídicí kabiny.

Young se otřásl. "Ta zatracená planeta mi zřejmě zničila nervy. Ale to mi nemůže zabránit v tom, abych nešel do kuchyně připravit nám něco k jídlu. Přece kvůli ní nezemřeme hladu!"

"Dobrý nápad," Ross souhlasně přikývl, ale jeho oči neklidně tékaly kolem. "Stále se ptám, zda to, co jsme zažili, není jen nějaký sen. Nakonec by nebylo divu. Po třech letech strávených v téhle železné kouli náš duševní stav nemůže být normální, a tak jsme asi ztratili smysl pro realitu. Existují skutečně ta města s miliony sebevrahů? Ale zřejmě ano, máme přece spoustu hmatatelných důkazů! Ke všem těm záhadám ještě jedna navíc - nikde jsme neviděli ptáka, zvěř nebo hmyz. Cožpak také spáchali sebevraždu? To je ovšem holý nesmysl, přírodní tvorové se v tomhle ohledu chovají daleko racionálněji než lidé. Museli tedy zahynout, ale z jakého důvodu? Tím se tajemství mrtvé planety dále prohlubuje a vše tvoří jediný obrovský otazník!"

Young mezitím pozoroval průhledem planetu vzdálenou již asi 80 000 kilometrů. Vrstva atmosféry vytvářela kolem její kontury lehký modravý opar, který zkresloval obrysy moří a horských pásem. Jen stěží bylo možno rozeznat tvary údolí a stružky řek.

Young s povzdechem odtrhl zrak od tohoto pohledu a vyšel z řídicí kabiny. Pomalu kráčel po spojovací chodbě směrem ke kuchyni, když tu zaslechl známou melodii. Pomyslel si, že někdo z jeho druhů, pravděpodobně Ross, si pustil nějakou nahrávku, aby přišel na jiné myšlenky. Byla to veselá a svižná melodie a Young, uchvácen jejím rytmem, mimoděk zrychlil krok. Tajemství planety jakoby ustupovalo do pozadí a jeho mysl, zvyklá řešit racionálně všechny problémy, se upřela konkrétním směrem. Přesto však v hloubi jeho duše přetrvával jakýsi nepokoj, který si uvědomil, až když začala hrát další deska. Tentokrát to byla melodie na motivy žalostných písní marťanských kolonistů, podmalovaná skučením písečné bouře a hučením vzduchových kompresorů. Skladateli se podařilo v ní zachytit tajemství marťanských pouští a v nich roztroušených obrovských kamenných bloků, opracovaných do geometrických tvarů, jejichž původ byl dosud neznám. Věčná záhada planety, na níž po celou dobu její existence přece nemohl vzniknout inteligentní život.

Otevřel dveře do kuchyně.

"Halle, už večeríš?" Ale místnost byla prázdná. Young pokrčil rameny a dal se do přípravy večeře.

Po chvíli hudba zmlkla a na chodbě se ozval Rossův rázný krok. Když vešel do kuchyně, pohlédl letmo na Younga a blaženě vdechl. To byl jeho obvyklý výraz uspokojení, který měl vždy, když si sedal k jídlu. Na toto Rossovo gesto si po třech letech společného soužití tak zvykl, že mu připadalo jako něco samozřejmého. Také Hall při vstupu do kuchyně se vždy zastavil, naklonil hlavu a zvědavě číchal. Tato gesta byla u obou naprosto podvědomá, asi tak jako dýchání.

Young prostřel na stůl příbory, kovové talíře a misky s jídlem. "Za chvíli vstoupí Hall a začne se svým obvyklým rituálem," pomyslel si, usedaje za stůl.

"Halle, kde, k čertu, tak dlouho vězíš?" ozval se Rossův dunivý hlas. Young vyběhl do chodby a zastavil se před vchodem do Hallovy kabiny. Dveře byly zavřeny, ale vyrazil je rázným kopnutím.

"On si tady klidně chrní," poznamenal, když se za ním objevil Ross. "Nechápu, jak vůbec může usnout," zavrtěl nechápavě hlavou a vstoupil do místnosti. Zastavil se u lůžka a strnul. "Rossi, pojď rychle sem! On - on se asi..."

Ross ho odstrčil a vrhl se k ležícímu Hallovi. Bezohledně ho otočil tak, aby mu bylo vidět do obličeje. Tělo mrtvého bylo zvláštním způsobem ztuhlé, takže od hlavy až po nohy tvořilo jednolitou strnulou hmotu. Ross pustě zaklel, když uviděl vedle těla známou rubínovou lahvičku. Vztekla ji uchopil, aby ji roztřístil o zem, ale Young mu v tom zabránil.

"Pokusíme se analyzovat její obsah, snad nám to řekne něco bližšího o záhadě té planety!"

Zatím co Ross si usilovně otíral prsty, Young zakryl Hallovu tvář, aby unikl strnulému pohledu jeho očí, v nichž se zračila úzkost z nějaké poslední hrůzné vidiny...

"Oni ho dostali!" zasténal Ross. "Dostali Halla! On přece byl nejen statečný, ale zároveň opatrný!"

"Možná zanechal nějakou zprávu..." Young se vrhl k malému stolku umístěnému v kovové stěně. "On ho zamkl, darebák!" zaskřípěl vztekla zuby. "Musíme najít klíč a..."

"Ne." Ross potřásl hlavou, jako boxer zasažený těžkým úderem. "Kdyby nám chtěl zanechat nějakou zprávu, tak by ji přece nezamykal, ale nechal ležet na přístupném místě, abychom ji hned našli. Pokud se stal obětí nějaké neznámé síly, pak musel alespoň v poslední chvíli poznat její podstatu a také důvod, proč musel zemřít i on. Proč nás nechal v nejistotě? Přece nevyplil ten jed jenom ze zvědavosti!"

"Kdož ví?" pokrčil rameny Young.

"Nesmysl. Byl přece chemikem a takovou primitivní hloupost by neudělal. V každém případě ho k použití jedu cosi

přinutilo a jsem si jist, že v poslední chvíli poznal, proč ti lidé museli zemřít a že stejně tak musíme zemřít i my!"

"My nesmíme zemřít!" zařval Young. "Alespoň ne do té doby, dokud se nedozvíme pravdu! Hall ji sice objevil, ale nesdělil nám ji, dokonce nás ani neupozornil na hrozící nebezpečí. To je další otázka, na niž musíme znát odpověď!" Zdálo se, že Ross jeho slova vůbec nevnímá. Upřeně se díval na mrtvolu a v jeho tváři byl výraz zlosti a snad i náznaku šílenství. Jakoby na něho náhle dopadla plná tíha děsivých vzpomínek hrozících ho zadusit. Pak se jeho rty rozevřely v křečovitém úšklebku a z jeho úst vyrazil hysterický smích.

"Přestaň, zbláznil ses?" utrl se na něho Young.

Ross se na něho zuřivě podíval.

"Hall je darebák a falešná svině! Poznal pravdu, ale nám ji zamlčel. Zase ten mučivý otazník, proč, proboha proč?"

Young se snažil zachovat klid. Pomyslel si, že by Hall měl ležet jinak, ne tak na očích. Brutálně uchopil ztuhlé tělo a převalil je ke stěně. Pak přes ně přehodil pokrývku. Ross prudce vyrazil z Hallova pokoje a vrátil se do řídicí kabiny, kampo chvíli za ním přišel Young a posadil se vedle něho. "Co budeme dělat?" byla jeho první slova.

Ross jen pokrčil rameny. Jeho prsty zručně přejížděly po přístrojové desce a za nimi hřměly atomové motory, aby nahromadily energii potřebnou k letu nadsvětelnou rychlostí. Po chvíli ztichly a vesmír před nimi se vyřítil dopředu a současně se začal ztrácet. Planeta, kterou právě opustili, její slunce, a vůbec celé hvězdné pozadí se náhle smrštilo a zmizelo. Počítače tlumeně tikaly pod ochrannými kryty.

"Vracíme se," pronesl Ross sevřenými rty a pozvedl k Youngovi svůj bledý obličej. Bylo však vidět, že z jeho očí mizí výraz panického strachu, který ho před tím ovládl.

"To je ta nejlepší věc, co můžeme udělat," přikývl Young. "Ta planeta má v sobě cosi nenormálního a Hall věděl, o co se jedná. Přesto nám to neřekl, a ať se to zdá jakkoli absurdní, řešení této záhady by mohlo spočívat právě v tom, že nám to nemohl říci."

Ross se na něho zuřivě podíval. "Co to, prosím tě, žvaníš? Vždyť to nemá hlavu ani patu!"

"Měl jsem na mysli hysterii, nebo lépe jakési kolektivní šílenství. Za tři léta společně prožítá jsme poznali, že Hall byl daleko vnímavější na všechny vnější vlivy než ty nebo já. Proto asi podlehl stejné hysterii, která rostla, až zachvátila celou planetu a proměnila ji v nesmyslné pohřebiště."

"Tato tvá teorie neobstojí," namítl Ross. "V kterémkoli společenství se vždy najdou jedinci, kteří se nenechají ovlivnit kolektivní frustrací, možná už jen z čistě egoistického hlediska. Jen si představ tu radost třeba lakomců nebo asociálních živlů, že budou mít celý svět jen pro sebe! Ne, příteli, tak to určitě nebylo. Jedině Hall poznal odpovědi na všechna ta „proč“ a nic nám neřekl. Ať ho za to vezme čert!"

Prudce se otočil k Youngovi a zabodl zrak do jeho očí. "Kdybys náhodou objevil pravdu, nebo měl jen nepatrné tušení, o co vlastně jde, neodvažuj se mi je zamlčet! Kdybys pak náhodou zůstal na živu, zabil bych tě tím nejkrutějším způsobem!"

Pak ale mávl rukou. "K čemu taková velká slova! Pochop, nejde mi o nic jiného, než abys mi nějakým způsobem sdělil, a to včas, kdybys náhodou poznal pravdu."

Již několik hodin letěli desetinásobnou rychlostí světla, ale i tak konstelace hvězd kolem nich zůstávaly nehybné.

Kosmická loď se jako černá koule řítila zcela automaticky nekonečným vesmírem, neboť jakmile bylo vytvořeno potřebné rychlostní pole, atomové motory se zastavily.

Ross opustil řídicí kabinu a zašel do laboratoře. Při jeho vstupu Young, skloněný nad laboratorním stolem, unaveně zvedl hlavu. Vedle mikroskopu stála rubínová lahvička se zbytkem záhadného obsahu.

"Nic mi to neříká," pokrčil rameny Young. "Nejsem žádný zvláštní chemik, a tak kromě několika běžných substancí jsem nezjistil nic podstatného. Zřejmě jde o nesmírně složitou látku, působící téměř okamžitě. Stačí nepatrná částička kapky, aby se vaječný bílek ve vteřině srazil..."

Pokradmu pohlédl na Rosse. "Halla to zachvátilo, když jsme byli od planety pouhých 80 000 kilometrů, ale před námi jich leží ještě miliardy! Je tedy víc než pravděpodobné, že jeden z nás dvou už Zemi nikdy neuvidí. Nenapadlo tě to také?"

Ross na něho vrhl podezíravý pohled. "Upozornil jsem tě, že pokud máš sebemenší představu o tom, co to vše znamená..."

"Bohužel nemám," přerušil ho Young. "Ale napadlo mne něco jiného. Proč myslíš, že na tuto výpravu poslali právě tříčlennou posádku?"

"To je přece jasné! Pro vícečlennou posádku zatím nevíme, jak zajistit potřebné množství energie, vzduchu a potravy."

"Tak proč neposlali třeba jenom dva?"

"Protože dva muži..." Ross se zarazil.

"Protože z dvou mužů," dokončil jeho myšlenku Young, "zavřených v této krabici od sardinek, by nakonec zůstal jen jeden - pokud by to, co z něho zbylo, se dalo ještě nazvat člověkem. A teď si představ, že my dva budeme po tři roky uzavřeni hermeticky v kovové kouli - ne, to nevystihuje plně situaci - dva muži, jedna mrtvola a vše kolem obklopeno tajemstvím! Jsem přesvědčen, že až, či spíše jestliže se dostaneme k Zemi, posádka této lodi se podstatně změní!"

Young vstal a vyšel z kabiny. Ross chvíli zamyšleně naslouchal vzdalujícím se krokům a mechanicky sevřel dlaně. Zarazil se, a pak začal pohybovat celou rukou. Cítil v ní jakousi ochablost, která se šířila po celé polovině těla, a jeho oči se rozšířily hrůzou. Pomalu vstal, vyšel na chodbu a zamířil ke své kabině...

Uplynula asi hodina a Young se díval s divokou hořkostí na obličej svého přítele. Ross mu pohled opětoval, ale v jeho mírně se usmívajícím obličejí byl výraz absolutního klidu, který Younga přivedl až na hranici šílenství.

"Lumpe, darebáku, svině! Nechals mne tady samotného, abych po tři roky řídil loď, ale dobře víš, že to neumím! Že se nestydíš takhle odsud vypadnout, ty hajzle! Sám jsi nejvíc skučel, ale když jsi poznal pravdu, nic jsi mi neřekl!"

Avšak Rossův strnulý obličej se pod přívalem Youngových invektiv nijak nezměnil, zatímco na Youngově tváři se

křečovitě chvěly lícní svaly a v jeho pohledu byl nepřičetný vztek. Pozvolna se vztyčil a shrbeně odcházel z kabiny mrtvého. S myslí naplněnou zoufalstvím a nenávistí kráčel chodbou a jako v horečnatém snu viděl před sebou planetu smrti, od níž prchá kosmická loď s nákladem mrtvol. Zanedlouho její rychlost dosáhne maxima, ale po celé tři roky se neodvážá manipulovat s rychlostními poli a může jen doufat, že před cílem se automaticky vypnou.

Pouze Ross a Hall byli kvalifikovanými piloty a vyznali se v systému rychlostních polí. Oba však zbaběle dezertovali do nekonečných dálav smrti. Jako před tím Hall, tak i Ross rozluštili záhadu, ale jaká indicie, jaký detail jim k tomu pomohl? Jaká to musí být síla, která žene do záhuby muže zdravé na duchu i na těle, a to na vzdálenost miliard kilometrů od planety smrti? V poslední chvíli ji poznali, ale tajemství si nechali pro sebe. Navíc Ross, když zjistil, že mu může čelit jen sebevraždou, vypil poslední zbytek jedu přineseného z planety smrti, aniž by zanechal alespoň kapku pro svého kamaráda v případě, že by i on...

Divoký vztek, který se Younga zmocnil, mu nakonec pročistil mozek, zahnal morbidní představy a vnukl mu jedinou utkvělou myšlenku - bezpodmínečně dovést loď k Zemi. Před tím však musí rozluštit záhadu smrtonosné planety. Když Hall a Ross dokázali najít klíč k tajemství, musí se to podařit i jemu. Možná, že ho to bude stát život, ale nesmí jej promarnit bezúčelně, tak jak to učinili jeho dva druzi.

Ve své kabině si sedl a v klidu zvažoval své možnosti. Pak zašel do řídicí kabiny, kde do lodní knihy zapsal vše, co se stalo od chvíle, kdy Ross zpozoroval Hallovu smrt. Nato vykalkuloval, jak nejlépe mohl, množství energie potřebné k tomu, aby se celková teplota lodi zvýšila na 700°C. Každou část lodi prověřil z hlediska hypotézy, kterou měl na mysli. V nukleární fyzice, atomové technice a nakonec i v běžné mechanice byl specialistou a i když o astronautice nevěděl téměř nic, byl schopen vymyslet si a zkonstruovat automatické ovladače potřebné pro svůj záměr. Stejně tak i zvláštní cylindr, který se automaticky zapojí, až dojde k nejhoršímu.

Když byl se vším hotov, stiskl spouštěč. Malý synchronní motorek, reagující na chvění lodní stěny, se pomalu rozběhl. Záchytka na spouštěči zajišťovala nepřetržitý průvod proudem. Za dvanáct hodin bude nutno vypnout spínač, aby se motorek zastavil a probíhající proces.

Když byl se vším hotov, zašel do řídicí kabiny, kde si sedl do křesla a vzpomínal na každý detail chování a činnosti svých druhů během pobytu na planetě smrti - co říkali, co cítili, čeho se dotýkali a jak se chovali při různých příležitostech. Snažil se potlačit hněv vůči těm dvěma mrtvým, kteří mu mohli pomoci, ale namísto toho mlčeli. V něčem mu však přesto pomohli, neboť prokázali, že existuje možnost dozvědět se pravdu. Začala v něm klíčit naděje na úspěch a zatlačovala do pozadí chmurnou představu o neřešitelnosti této záhady.

Náhle si s překvapením všiml, že v prstech rukou mu probíhá zvláštní jemné mravenčení. Konečky prstů poklepal na desku stolu, aby se zbavil nepříjemného pocitu a pak si začal třít ruku, aby v ní obnovil krevní oběh. Náhle se celé jeho tělo - od hlavy až po prsty na nohách - začalo chvět a mozek zaplavil pocit překvapení a nevyslovné hrůzy. Tisíce hlasů vycházejících přímo z jeho těla jakoby mu cosi nařizovalo. Byly to nejasné a různorodé příkazy, které postupně nabývaly na intenzitě, až se sjednotily na prosazení jakéhosi zlovolného rozhodnutí.

S hrůzou si uvědomil, že začíná být ovládán neznámou vnitřní silou, o jejíž existenci a původu neměl ani potuchy.

Všechny tyto pocity vnímal rychlostí snu asi tak, jako když bouchnutí dveří vyvolá u spáče určité snové vjemy, které ale pominou v okamžiku, kdy zvuk dozní. Tyto neuvěřitelně rychlé reakce oscillovaly mezi vědomím útoku a porážky. V těchto nesmírně krátkých mezidobích cítil, že se jeho vědomí zmocňují miliony nebo miliardy jiných inteligencí, přesto však stále ještě byl pánem svého vlastního mozku. Poznal, že se nachází ve světě oživeném inteligentními myslícími molekulami, které si byly vědomy vlastní existence a jejichž atomová struktura byla neuvěřitelně složitá. Uvnitř každého molekulového jedince se vytvářely intelektuální pochody milionkrát rychleji, než toho byl schopen primitivní lidský mozek.

Neměly zrak ani sluch, ale byly vybaveny smysly, jejichž podstata byla pro člověka nepochopitelná. Spočívala totiž v subtilních elektrických, magnetických a gravitačních reakcích, proti nimž byly i ty nejsložitější chemické vztahy nesrovnatelně primitivní.

Přesto však měly určitou nevýhodu, neboť nemohly manipulovat neživou hmotou a také měnit prostředí, v němž se nacházely. Živily se základními částicemi světla - kvanty - ale i vyzařovaným teplem. Tím, že sledovaly světelné proudy, byly schopny se pohybovat celým vesmírem. Byly prakticky nezničitelné a věčné, protože kontrolovaly vnitřní molekulární síly. Zničit je mohla pouze srážka s jiným druhem molekul, zahřátých na velmi vysokou teplotu.

Jejich miliardové shluky byly schopny ovlivňovat delikátní strukturu inteligentních bytostí, především člověka. Podle předem stanoveného plánu působily na chemickou podstatu lidských mozků a nervů, jimž předávaly své příkazy a tím řídily veškerou činnost bytosti, které se zmocnily. Byly schopny měnit vlastnosti nižších bílkovin, které pro ně znamenaly něco jako domácí zvířata, a přeměňovat je na inteligentní molekuly jako by byly ony samy. Lidské tělo jim tedy sloužilo jednak jako semenišť nových molekul, jednak jako dopravní prostředek, jehož vůle jim byla plně podřízena.

Toto vše Young pochopil během několika okamžiků, kdy si ještě stačil zachovat jasný rozum, dříve než jeho vůle kapitulovala pod náporom inteligentních molekul.

Byl to závěr dlouhé přípravy, která začala v okamžiku, kdy na planetě smrti vnikly do jeho organismu. Současně pochopil důvod, proč se obyvatelé oné planety dobrovolně usmrtili a proč věnovali takovou péči konzervaci svých mrtvých těl. Rubínové lahvičky obsahovaly jed ve formě jednoduchého enzymu, který působil na veškeré bílkovinné buňky a tím ničil i inteligentní molekuly. Pokud jde o látku, kterou si obyvatelé současně vstříkávali do žil Jednalo se o konzervační prostředek na bázi formaldehydu, čímž se mrtvá těla stala pro inteligentní molekuly nepoužitelná.

Pilotní kabina a vše, co se v ní nalézalo, se mu točilo před očima a mizelo v jakési rudé mlze. Ochromující letargie zvolna pohlcovala poslední zbytky jeho osobnosti. Jeho vzpomínky, nyní již zmatené, se mísily s myšlenkami a zkušenostmi mikroskopických uchvatitelů a objasňovaly mu vše, co dříve bylo neproniknutelnou záhadou. Nemohl se ani pohnout, ani mluvit, tím méně něco napsat, stejně tak jako toho nebyli schopni ani Ross a Hall.

V posledním zákmitu jasného vědomí si však vzpomněl, že hlášení o inteligentních molekulách uložil do předem připraveného ohnivzdorného pouzdra a že synchronní motor, na němž vše záviselo, se dále pomalu otáčí a nikdo ho už nezastaví. Až automatické řízení dopraví loď do sluneční soustavy, vypnou se rychlostní pole. V určitém okamžiku se uzavře elektrický okruh a atomová energie, která tato pole vytvářela, postupně rozpálí lodní těleso na teplotu minimálně 700°C. To postačí, aby byla zničena veškerá organická hmota včetně inteligentních molekul. Kovový trup lodi pak bude v temnotách kosmu zářit matnou červení. Zápis v ohnivzdorném pouzdře však bude zachován, a i když papír žářem poněkud utrpí, nebude zcela zničen.

Přeložil Miroslav Marian